

Skandinaviens Stjerne

Organ for de Sidste Dages Hellige

Syv og halvtredsindstyvende Aargang

1908

„Jeg formaar Alt i Kristus, som gør mig stærk.“ (Philip. 4: 13.)

København

Udgivet og forlagt af Søren Rasmussen

Trykt hos F. C. Bording (B. Peteren)

Digitized by the Internet Archive
in 2012 with funding from
Corporation of the Presiding Bishop, The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints

Indhold.

	Side		Side
Blandinger	238, 287, 373	Kristelig Psykologi	78
Den europæiske Mission	55	Korrespondance:	
Den fornødte og rensede Jord....	77	Peter Borup.....	268
Den ufuldendte Menneskerace	133	C. C. A. Christensen	335
Det amerikanske Fredstempel	187		
Dødsfald 25, 42, 58, 75, 89, 105, 143, 160, 176, 183, 208, 320, 335, 368		Vokomotivets 100-Aars Jubilæum	237
En trivelig Gren.....	31	Mormonismen en praktisk Religion	284
En glad Sindsstemning.....	39	Mørkværdige Tilkendegivelser....	342
En Fortælling om Høflighed	48	Manden med det ene Talent	206
Er Planeten Mars beboet?	54	Menneskelig Indflydelse.....	128
Et Punkt af stor Bethydning....	113	Min første Prædiken	103
Et ældgammelt Tempel.....	116	Menneskets Forudtilværelse... 81, 97	
Endeløst Liv	165	Missionærernes Rapport 64, 96, 128, 160, 192, 224, 255, 288, 320, 352, 380	
En ørlig Knejpevært	270		
En Lamanits Vidnesbryd	316	Nogle af Årets Begivenheder 1907 14	
En Adresse	369	Naturens Inspiration	109
Fædres Ansvarlighed.....	76	»Non Possumus«	254
Frygtelige Ulykker	175		
Guds Tidsregning.....	189	Overrislet Land	63
Guds Regering 11, 28, 65, 92, 106, 118, 129, 145, 161, 193, 209, 225, 241		Omvendelse — Præstedømmet 49, 60	
Hvad er Kristi Kirke?	43	Opdragelse saavel som Karakter .. 150	
Hvorfor Mormonismen vokser ...	164		
Hvad en Forretningsmand har at sige o. s. v.....	213	Præsident Flighares Ligbegængelse 95	
I Øjen Va Grandas	32	Præsident Youngs Fødselsdag ... 202	
Jens Busks Død	310	Præsident Smiths Besøg paa Mid- delhavskysten	251
Konferencer:		Patriotisme og Hengivenhed o.s.v. 302	
København	123, 376	Poesi:	
Aarhus	126, 364	Herrens Budbærere	63
Aalborg	138, 349	Februar	80
Kristiania	157, 296	Evas Drom	111
Bergen	141, 312	Den sande Lighed	167
Trondhjem	155, 324	Det første Brællup	191
Ran Jorden rumme de opstandne Døde?	135	Menneskets Lod	207
		Glædelig Jul	379
		Det volser	240
		Danmarks Natur	231
		Børn de Umhndige	304
		Til Mor	311
		Daabsdagen	336
		Troest i Modgang	359

	Side		Side
Raceelermord	91	Spaulding Historien	200
Redaktionelt:		Strejflys fra Konferencen	332
Ankomst og Besittelsjer 9, 42, 74, 89, 121, 138, 153, 171, 201, 236, 265, 283, 333, 347, 348		Tiendeloven	40
Afløsning 42, 74, 89, 121, 138, 153, 201, 219, 286, 283, 315, 347, 363,		Tilstanden i Missionen	152
Afslædsord	120	Tilsted ingen Forstyrrelse	374
Aarskonferencen i Salt Lake City 136		Bed Aarskiftet	8
Adspredelse og Hornøjelse	232	Bisdomsordet	104
Angaaende Emigrationen	265	Vare Æ af Verden o.s.v.	344
Bliver Verden bedre?	234	William B. Preston	264
Det sande Vintræ	88		
Den „omorganiserede“ Kirkes Oprindelse	360		
Efteraarstkonferencerne	249		
Et Ord til vore Venner	363		
Forslyttelser 9, 42, 58, 89, 153, 176, 201, 220, 237, 256, 265, 315, 333,			
Foraarstkonferencerne	74		
Færdig fra Pressen	154	Tale af:	
Fredssagen	184	Prael. Joseph F. Smith 33, 177, 257	
Halvaarstkonferencen i Salt Lake City	329	Orson F. Whitney 1, 17, 30, 273	
Lad en Fremmed rose dig o.s.v.	361	Joseph F. Smith jun., Den „omorganiserede“ Kirkes Oprindelse	
Mormons Bog og Spauldings Manuscript	72	289, 305, 321, 337, 353	
Mormonkirken og den „omorganiserede“ Kirke	296	Tankeprog 7, 23, 32; 38, 39, 48, 64, 75, 79, 87, 144, 160, 174, 240, 263, 279, 295, 303, 318, 341, 343, 380	
Missionspræsidentens Besøg	248	Tal altid Sandhed	172
Missionspræsidentens Rundrejse	328		
Nøjagtige Optegnelser	56	Utahs Delegerede til den internationale Kvindekongres	220
Patriotisme og Loyalitet	168		
Præsident Penroes Besøg i Hol-			
land	217	Værdifulde Papyrusruller	166
Refærdighedens Sejr	280	Vore hedengangne Kvinder 229, 252, 261, 319, 334, 371	
Standhastighed fører til Sejr	24		

Skandinaviens Stjerne

Organ for de Sidste Dages Hellige

Sandhed, Kundskab, Dyd og Tro forenet.

Nummer 1

1. Januar 1908.

57. Aargang

„Mormonismen“ — Sandhed, Fred og Fremgang.

Tale af Eldste Orson F. Whitney, af de tolv Apostlers Quorum, holdt i Tabernaklet i Salt Lake City, Søndagen den 10. November 1907.

Et gammelt Ordsprog siger: „Passende udtalte Ord ere, lig Guldæbler i en Sølvramme“. Eftersom jeg er opfordret til at tale til denne Førsamling, er det mit inderlige Ønske, at hvad jeg maaatte sige, maa svare til Hensigten. Jeg tror, det er en Talers Pligt at granske og studere og med ei bedende Hjerte bestræbe sig for at lytte til Inspirationens Røst, saa at han kan fremlægge det, der er mest passende til Lejligheden. Jeg tror ogsaa, det er Tilhørernes Pligt at understøtte Taleren med deres forenede Tro, Opmærksomhed og oprigtige Forbønner i den samme Retning.

Som mine Tanker dvæle ved, hvilket Emne det denne Gang kunde være mest tilfredsstillende at tale om, kommer jeg ihu en Anekdote, der blev fortalt af Profeten Joseph Smith. Det var paa den Tid, da Forfølgelsen rasede, og han var meget truet og efterstræbt. Det var ham fortalt, at hans Fjender — for at bruge deres egne Ord — havde isinde at „sende „Mormonerne“ til Helvede“. Profeten fortalte dette til nogle af sine Brødre og tilføjede med et Smil: „Værer ikke bekymrede, Brødre, — hvis de sende os til Helvede, da drive vi alle Djævlene ud og forvandle det til et Himmerige.“

Jeg kan ikke andet, end stille denne hans udtalte Tanke i Mødsætning til de Ting, som vi undertiden høre sagt om os som et Folk, af

dem, som ere uvenligsindede mod os, og som, for at fremme deres Hensigter, udbrede den Fremstilling, at „Mormonerne“ modsætte sig Fremskriden og Udvikling; at de ikke søge at forbedre Forholdene, men hellere foretrække Stilstand for Fremgang. Her have vi i Erklæringen af „Mormonismens“ Grundlægger den sande Aland og Karakter i dette Værk. Den saakaldte „Mormonisme“ kom ind i Verden for at sætte Bevægelse i Tingene, saa at de ikke skulde blive staende stille. Den fremstiller Fremgang og Forbedring baade i aandelig og timelig Henseende. Dens Formaal er at forvandle Jorden til et Himmerige, og at Mennesket skal udvikles til at blive Gud lig. (1. Joh. 3:2.). Hvis jeg skulde vælge tre Ord til at udtrykke „Mormonismens“ Karakter og Mission, da ere de: Sandhed, Fred og Fremgang.

En fremskridende Profet. Joseph Smith troede paa Fremgang. Selv som Dreng var han utilsredes med Tilstanden i den religiøse Verden, der omgav ham. Han iagttog den Kendsgerning, at Tingene som de vare, stode saa at sige stille, hvad angik Religion; og det var den fremadskridende Aland og Længsel, som han besad, for at forbedre de forhaanden værende Forhold, der først ledede ham til at adspørge Herren. Forvildet, som han var, ønskede han at vide, hvilken af alle de modstridende Menigheder i Kristendommen, der var den sande Jesu Kristi Kirke; og som han en Dag læste i Skriften, kom han til det følgende Sted i St. Jakobs almindelige Brev, 1. Kap. 5. Vers: „Men dersom nogen af eder flettes Visdom, han bede af Gud, som giver alle gerne, og bebrejder ikke, saa skal den gives ham;“ i Lydhed mod denne Paamindelse sagde han Herren i ydmig Bøn. Gud aabenbærede Himlene, og aabenbarede sig selv til denne oprigtige Sandhedsøger — denne Dreng, der ønskede at forbedres; som troede paa og alle sine Dage var en Førkæmper for Udvikling og Fremskriden. Gud aabenbærede til ham, at den sande Kristi Kirke og den sande kristne Religion, som havde været borttaget fra Jorden i Alrhundreder, var ifærd med at blive gengivet til Jorden, og at han havde udset ham til et Redskab i sin Haand til at udføre et Arbejde, der vilde tilvejebringe en vidunderlig Omvæltning i den religiøse Verden; at Tiden var kommen, da Guds Værk, som hans Alrvaagenhed havde fulgt gennem Tidernes Løb, maa fuldendes, Tidernes Hyldest Husholdning genoprettes og et Arbejde blive udført, som skulle berede Verden for Kristi anden Tilkommelse.

Dette er saa at sige Hovedindholdet af den første Åabenbaring, som Joseph Smith modtog tidlig om Foraaret i Året 1820, da han, som han erklærede, erfarede, at Faderen og Sønnen viste sig for ham og underviste ham angaaende disse Ting. Siden efter modtog han Englebesøg; det amerikanske Fastlands Oldtidshistorie blev aabenbaret til ham, og formedelst Guds Gave og Kraft oversatte han de ældgamle Optegnelser og udgav dem til Verden som Mormons Bog. Han erklærede

ligeledes, at himmelfste Sendebud ordinerede ham, først til det aaroniske og derefter til det melchizedekske Præstedømme, og under denne guddomelige Myndighed organiserede han Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. Vi bære Bidnesbyrd om, at denne Religion, som Verden kalder „Mormonismen“, er Jesu Kristi genindførte Religion, det evige Sandhedens og Udviklingens Evangelium.

Vedvarende Uddannelse. Da Joseph Smith begyndte sin Løbebane, var han ulærd og udannet. Vi erkende frivilligt, at dette var den Stilling, han befandt sig i ved Værkets Begyndelse. Da han ved Hjælp af Urim og Thummim blev kaldet til at oversætte Mormons Bog, kunde han knap skrive sit eget Navn, og en Skriver blev ham given, nemlig Oliver Cowdery, som var den fornemste Hjælper i Kirkens Organisation. Men Joseph Smith, som blev kaldet, medens han var meget ung, ønskede ikke at forblive i Uvidenhed. Fra første Begyndelse havde han en Higen efter at lære, forfremmes og udvikles; iblandt de første Åabenbaringer, han modtog fra Himmelens Gud, der gav Bevæggrunden til dette Værks Fremtid og lagde dets sande Karakter for Dagen, var der Åabenbaringer angaaende Uddannelse og Folkeoplysning. Joseph Smith var den første Tænker og den første Taler, jeg nogensinde har hørt omtale, der erklarede, at Frelse beror paa Uddannelse og Udvikling. Han sagde, at en Mand kan ikke frelses hurtigere, end han erholder Kundskab; at Guds Herlighed er Intelligenς, og at hvilket som helst Intelligensprincip, vi erhverve os i dette Liv, vil følge os i Opstandelsen. Han tilskyndede sit Folk til at forbedre sig i enhver mulig Henseende og at forfremmes baade i det aandelige og i det timelige. En af de mest citerede blandt hans Øtringer, eller Herrens Ord til ham, findes i Bagtens Bog 88. Kap. 118. Vers: „Søger med Flid og lærer hverandre Visdoms Ord i de bedste Bøger, søger Lærdom ved Læsning og ved Tro.“

Joseph Smith lærte, at Kundskab er ikke alene Magt i denne Verden, men i alle Verden. Han sagde, at hvis vi ikke erhverve os Kundskab — evig Kundskab — da vilde onde Aander i den næste Verden vide mer, end vi gør, og som Følge af deres overlegne Intelligenς ville de have Herredømme over os, hvis vi forsømme at gøre Brug af Venligheden, der tilbydes os her, for at erholde Kundskab og Intelligenς. Disse var Profetens Lærdomme.

Han var ikke alene en Lærer i disse Principper, men han satte dem i praktisk Udførelse ved sit Eksempel. Han anvendte disse Instructioner, som Herren gav ham, paa sig selv og blev tilfjidst derved, hvad man kan kalde en lerd Mand. Der var saa megen Forskel mellem ham, den Gang han i 1820 saa Faderen og Sønnen, og den Gang han led Martyrdøden i 1844, som der er Forskel mellem en ulærd Dreng og en lerd Mand. Han studerede Historie, Love og Regeringsprincipper og havde en Lidenskab for at lære døde Sprog, men helst hebraisk og græsk. Han

grundlagde Skoler og var selv Elev af samme. Han var ikke saa saare bleven Ledet af et fremstridende Folk, førend han oprettede Skoler i Kirtland, Ohio og i Staten Missouri. Senere hen gav han Udkastet til et stort Universitet i Nauvoo, Illinois. Han satte Eksemplet ved at ud-danne sig selv til en opdragten Mand, hvilket Eksempel han ønskede, hans Folk skulde efterligne. Han skuede i Aanden Storheden af det Værk, som han havde grundlagt. Gud havde vist ham, at det var Fuldbyr-delsen af, hvad de gamle Profeter havde spaaet om, og en af disse ud-bryder i denne højtidelige Stemning, idet han ser frem gennem Tidens Høv og betragter Zion i de sidste Dage: „Gør dig rede, bliv oplyst, thi dit Lys er kommet; og Herrens Herlighed er opgangen over dig. Thi se, Mørket skal skjule Jordens, og Dumhed Folkene; men Herren skal op-rinde over dig, og hans Herlighed skal ses over dig. Og Hedningerne skulle vandre ved dit Lys; og Kongerne ved dit Skin, som er opgangen over dig.“ (Ef. 60:1—3.).

Joseph Smith ønskede at lære; og han søgte Lærdom, som Gud havde besalet ham, fra de bedste Bøger — og det maa forstaas, at med „de bedste Bøger“, menes ikke alene Bibelen, Mormons Bog, Bagtens Bog og den kostelige Perle, de fire ledende Bøger i vor Kirke; nej, den Åabenbaring, som allerede er ansørt, indbefatter universal Sandhed, som den er konuen fra Profeters og Apostlers Mund, samt den, der er os meddelt ved Poeter, Filosofer, Videnskabsmaend, Opdagere, Statsmaend og Lovgivere — Vise Mænd, der have lært og undervist Menneske-slægten fra Begyndelsen af. Mormons Bog lærer os, at Gud oprejser store Lærere i enhver Nation for at meddele Folket den Grad af Sand-hed, som de ere stikkede til at modtage. Joseph Smith fik Besaling af Herren til at gøre sig bekendt med Nationernes Love, med deres Historie og Regeringsprincipper og med ældgamle Sprog — at stikke sig et grundigt Kændstak til disse Ting, paa det han kunde være desto bedre stikket som en Guds Profet og Sandheds og Retfærdigheds Lærer i sin Mission blandt Menneskenes Børn. Han var ikke indskrænket til at lære fra Bøger alene, den forbigangne Lærdoms Gemmested; „Søger efter Visdom i de bedste Bøger“ — ja; men ikke alene „ved at studere“; søger den ogsaa „ved Tro“ og ydmig Bøn. Hvis I mangle Visdom, da „beder til Gud“, og I ville modtage fra ham, „som giver alle gerne, og bebrejder ikke“. Det var ikke blot Boglærdom, som Joseph Smith blev besalet at erhverve sig; men fremfor alt andet var det den Under-visning, som formedelst Tro kommer fra Gud, han skulde eftertragte, samt den Lærdom, der gennem himmelst Åabenbaring, som Svar paa gode Mænds og Kvinders Bønner, kommer fra oven. Det var forme-delst denne dobbelte Fremgangsmaade, at Joseph opnaaede at blive saa Lerd en Mand som han var, da han nedlagde sit Liv og beseglede sit Bidnesbyrd med sit Blod. Han var tro mod sit Ord og var ikke alene

Sandhedens Hører, men ogsaa dens Gører. Han underviste ikke alene andre om, at de skulde studere, lære, forbedre og forfremme sig, men han havde ved Eksemplet vist det gennem sit eget Levnet.

Betragnet vort store og voksende Kirkeskole-System — 17 Stavssakademier, spredte over Zions Stave, fra Canada til Mexiko, med Brigham Youngs Universitet i Provo, Brigham Youngs Kollegium i Logan og de Sidste-Dages Helliges Universitet i Salt Lake City i Spidsen, og Spiren til dette System var i Profeten Joseph Smiths Bryst. Præsident Brigham Young og hans Efterfølgere have udført Profetens Plan ved at oprette disse Skoler, med det Formaal for Øje at uddanne Zions opvoksende Ungdom; ikke alene i verdslig Kunstdæk, men i den Lærdom og Visdom, som kommer direkte fra Himmelten, gennem Abenbaring; saa at de kunne forberedes til at udføre deres Mission til hele Verden. Og denne Guds Gerning vil tilsidst virkeligøre Profeten Gjaia's Ord: „Gør dig rede, bliv oplyst, thi dit Lys er kommet; og Herrens Hellighed er opgangen over dig Og Hedningerne skulle vandre ved dit Lys; og Kongerne ved det Skin, som er opgangen for dig.“ Vi tro tilfulde, at „Mormoniismen“ en Gang i sin Tid ganske nøje vil virkeligøre denne profetiske Forudsigelse, thi Guds Værk og Guds Ord slaa aldrig fejl.

Et fremadskridende Folk og Samfund. „Mormoniismens“ hele Historie er Fremgang og Udvikling. Da denne Kirke blev organiseret, den 6. April 1830, havde den kun 6 Medlemmer, endskønt der var 36 Personer, der troede paa Principperne. Joseph Smith og Oliver Cowdery samlede den lille Flok sammen paa den Dag, og præsenterede deres Navne for dem, for at høre om de var villige til at antage dem som deres præsiderende Embedsmænd i aandelig Henseende. Ja, Joseph Smith, som havde set Gud — Faderen og Sønnen Ansigt til Ansigt; Joseph og Oliver, som begge var ordinerede under hellige Engles Hænder til det aaroniske og melchizedekiske Præstedømme — den Fuldmagt, som de nu organiserede Kirken med — varer beslæde at fremholde deres Navne til den lille Forsamling for at se, om de var villige eller ej til at modtage og opholde dem som deres Lærere og aandelige Beslædere; thi i Guds Kirke maa de regeredes Samtykke erholdes i saadanne Ting. Naar Herren udkaarer en Profet og sender ham ud i Verden, da søger han ikke Menneskets Tilladelse dertil; ej heller paatvinger han noget Folk eller Samfund en Præsident eller Embedsmand, som vedkomende Folk eller Menighed ikke er villig til at antage og understøtte i deres Tro og Bonner. Det store Princip, de regeredes Samtykke, hvilket er indbefattet i Grundvorden til de Forenede Staters Regering og er indført i alle det amerikanske Folks Balgsforetagender, hvis de blive retsfordigt udøvede, ere ogsaa henhørende til Grundvorden i Kristi Kirkes Regering. Der gives ikke Rum for hverken Indskrænkning eller Twang; alle

Ting ere udførte ved følles Samtykke. Det er Gud og hans Folk — ikke Gud alene, ej heller Folket alene. Gud og Folket — dette er det dobbelte Ophav til Styrken i Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige.

Seks Medlemmer organiserede Kirken for 77 Aar siden, sidste April Maaned; og hvis vi i Dag skulde foretage Mandtal over dens Medlemmer, da vilde de tælle Hundreder af Tusinder. Jeg Stedet for en eller i det højeste to organiserede Stave i Kirtland, Ohio, og i Independence, Missouri, — da Kirken havde omtrent 2,000 Medlemmer — er der nu 55 a 56 Stave, og de udstrække sig over Klippebjergenes Regioner, fra Canada til Mexiko. Saaledes se vi hvorledes „Mormonismen“ er gaaet frem, hvorledes Kirken er tiltaget i Antal, Udvikling og i andre Henseender. Jeg siger eder, at „Mormonismen“ hylder Fremgang; den kom ind i Verden for at omdanne det daarslige til godt, det gode til det bedre, og det bedre til det bedste.

En stor Anskuelses-Lektie. Man skulde tro, at det store Arbejde, som er udført af „Mormon“-Folket her i det vestlige Amerika, vilde være tilstrækkeligt Vidnesbyrd og overflødig Bevis for, at de ynde og elsker Fremgang, og det bevidnes og stadfæstes saaledes for ethvert oprigtigt Menneske, der ønsker at høre Sandheden, og som ikke foretrækker at fornegte og fordrøje den, at dette er Tilfældet. Hvor som helst „Mormonismen“ har faaet Fodfæste, har den forbedret Forholdene. Jeg kunde henvisse til Kirtland og Independence og de Countier i Missouri, hvorfra vores Folk blevne uddrevne. Hvorledes er Stillingen nu der i Sammenligning med, hvad den kunde have været, hvis de Sidste-Dages Hellige vare forblevne der? Folk, som bo paa disse Steder, erkende nu, at der har været en Tilbagegang i Tingene som en Folge af, at de uddrev „Mormonerne“ fra deres Midte — i det mindste har der ikke været den Tilvæft og Fremgang, som vilde have været Tilfældet, hvis de Hellige vare forblevne uforstyrrede. Og hvad erfare vi — hvad høre vi nu? Jo, Folk, hvis Forfædre med Ild og Sværd uddrev de Sidste-Dages Hellige fra Missouri og Illinois, indbyde os nu til at komme tilbage, da de erkende, at dette Folk er Fremgangens og Velsindens Mønstre og Forkæmpere. Og jeg siger, skulde de Sidste-Dages Hellige atter blive uddrevne eller af en eller anden Aarsag nødes til at forlade Klippebjergene, hvor de er blevne til et velstaaende Folk, i Opfyldelsen af Profeten Josephs Ord, da vilde jeg erfare, at Historien vilde gentage sig selv; Tilbagegang vilde indtræde fra det Øjeblik, de forlod dem oginden ret længe vilde de intolerante Fanatikere, der gerne vilde drive og udstøde dem, være de mest ivrige i at formaa dem til at komme tilbage.

De Sidste-Dages Hellige bleve for henved 70 Aar siden drevne fra Jackson County, Missouri, og paa den Tid havde en Mormons Liv ingen Værdi for Folket indenfor Statens Grænser; nu derimod er Fol-

fet der venligsindede og ønske, at de Sidste Dages Hellige skulle vende tilbage. Jeg havde i Efteraaret 1893 den Øre at ledsgage det første Præsidentskab og Tabernakel-Sangkoret til den store Udstilling i Chicago, hvor Koret deltog i den store Sangkoncert og kappedes med de fortælle-ligt indøvede Sangere fra Wales i England. Vort Kor vandt ifølge den offentlige Bedømmelse første, men blev kun tilkendt anden Præmie. Jeg var selv Bidne til den venlige Modtagelse, som det første Præsidentskab og dets Følge modtog, i Særdeleshed i Independence, Jackson County, Missouri. Selv Byens Borgmester kom for at møde „Mormon“. Vedene og vise dem sin og Byens Bevilje samtid becærede dem med en Velkomst-tale. Det var forbausende at se; thi fra denne selv samme By blev „Mormonerne“ for netop 70 Aar siden paa en raa og ubarmhjertig Maade uddrevne, mishandlede og berøvede alle deres jordiske Besiddelser. Dette er kun en Prøve paa, hvorledes Sindene kunne forandres, naar Liden-skabens Brede er afsløret, og de ere i Stand til at se de Sidste-Dages Hellige, deres Principper og Hensigter i det rette Lys. Og det vilde blive paa amme Maade her i Salt Lake City, hvor saa megen Had og Bitterhed for nærværende lægges for Dagen. Hvis vort Folk skulde blive uddrevet, saa vilde enten disse samme Mænd, som nu til-syneladende skulde ønske at se dette udført, eller deres Efterkommere være mere end glade ved at se dem komme tilbage.

Der er hverken Aarsag til eller Rimelighed i det Had og den Modstand, som eksisterer. Vi blive misforstaaede og i høj Grad u-^{igt} fremstillede. Vor Mission er til Hedningerne saavel som til Israels Hus, og vi ønske at gøre dem godt. Vi ønske at prædike Sandhedens, Fredens og Fremgangens Principper for dem. Der er ingen Aarsag, hvorfor de skulde have os for disse Ting, og ingen Aarsag til, at vi skulde have dem. Jeg ønsker til Gud, at Tiden snart er forhaanden, da dette Had og disse bitre Følelser maatte ophøre; da vi kunne respekttere hverandres Motiver og Ønsker, for saavidt de ere oprigtige og rene, og være venlige og barmhjertige mod hverandre. Jeg ved, at dette er Aan-den i vor Religion, og jeg ved, at vore Vedere er besjælede af den. Jeg gentager, og jeg er ikke bange for Modsigelse, at „Mormonismen“ el-ler Fred, og hvor som helst den er blevet udført, har Frelse og Frem-gang, baade i timelig og i aandelig Henseende været Folgerne. Hele dette Folks Historie er et Bidnesbyrd strevet med skinnende Bogstaver desangaaaende.

(Fortsættes.)

Tankesprog. Tiden rinder som en Flod upaaagtet hen, indtil den tabes i Evighedens store Hav. Lykkelig er den, som iagttager dens Øb ved at udføre Gerninger, der vilde være opbevarede i Grindringen, naar det nærværende for evig er forsvunden.

Onsdag den 1. Januar 1908.

Ved Aarskiftet.

Aaret 1907 med alle dets Begivenheder og vekslende Forhold, saa-
vel paa det politiske og sociale som paa det religiøse Omraade, er nu
noget af det forbigangne. Maar vi kaste Blíkket tilbage og lade vores
Tanker dvele ved de forskellige historiske Begivenheder, som have fundet
Sted, komme vi tydelig Frelserens Ord ihu, som ere nedstrevne i Matt.
24. Kap., da han ved Aandens Inspiration paa Oliebjerget, omringet
af sine Disciple, fortalte dem, hvad der skulde ske i Fremtiden. Nogle
af de Profetier, som blevne udtalte ved denne Lejlighed, ere allerede
gaaede i bogstavelig Opsyldelse, saasom Templets og Jerusalems Øde-
læggelse. I samme Kapitel staar der, at nogle af Disciplene spurgte
ham: „Sig os, naar skal dette ske? Og hvad Tegn skal der være paa
din Tilkommelse og Verdens Ende?“ Hvortil han svarede, „at mange
skulle komme i mit Navn og sige, jeg er Kristus; og de skulle forføre
mange.“ Ligeledes omtalte han andre Ting, som skulle komme forud for
hans Tilkommelse, saasom Krig og Rygter om Krig; Folk skulle rejsse
sig mod Folk, og Rige imod Rige, „og der skal være Hunger og Pestil-
lentse og Fordskælv her og der. Men alt dette er kun Beernes Begyn-
delse.“ Da skulle de overantvorde eder til Trængsel og slaa eder ihjel;
og I skulle hades af alle Folk for mit Navns Skyld.“ Derefter figer
han: „Og dette Riges Evangelium skal prædikes i den ganske Verden
til et Vidnesbyrd for alle Folk; og da skal Enden komme.“ I det 32.
Vers, samme Kapitel, fremstætter han en Vignelse om Figentræet, hvor-
ved vi lære, at naar Vædstenen er kommet i Grenene, og Bladene skyde
ud, er Sommeren nær; saaledes ogsaa naar disse Tegn ske, er hans
Komme nær for Døren. Af de mangfoldige Beretninger, som vi daglig læse
i Aviserne fra de forskellige Nationer, lære vi, at disse Ting i Sand-
hed gaa i Opsyldelse Dag for Dag og Aar for Aar.

Der har næppe nogensinde i Verdenshistorien været en saadan Om-
væltning i Naturen og i de verdslige Forhold og religiøse Bevægelser
som i de senere Aaringer; alle de forskellige Ødelæggelser, som Frelseren
udtalte skulle komme før hans Tilkommelse, saasom Krig, Fordskælv,
Pestilentse o. s. v., gaa bogstavelig i Opsyldelse. Og Rigets Evan-
gelium har i de sidste 77 Aar været prædiket, indtil det nu er naaet
saalidt, at det forklyndes i alle fem Verdensdele; men ligesom der i
Noah's Dage kun var faa, der agtede paa hans Prædiken og Advarsel,

saaledes er der i vore Dage heller ikke mange, der ville gøre Brug af Lejligheden og berede sig selv for Kristi Tilkomst, men som derimod henleve i Verdens Sus og Dus uden i mindste Maade at tage Hensyn til, at den store Dag ifølge Tidernes Tegn i Virkeligheden nærmer sig.

Maaatte da Verden vende om og som der staar skrevet i det 42. Vers i det omhandlede Kapitel: „Baager dorför, thi I vide ikke, i hvilken Time eders Herre kommer.“ Men dette vide vi ifølge Tequene, som skulde gaa forud, at den stunder til, og lykselig er den, som er beredt.

Vore Hjørter ere fyldte med de bedste Ønsker for de Helliges, ja alle „Stjernen“'s Læseres Fremgang baade i aandelig og timelig Henvende i dette nye Aar.

S. R.

Ankomst og Beskikkelse. Følgende Eldster fra Utah og Idaho ankom til København den 21. December, og besikkes til at arbejde i de forskellige Konferencer som følger:

Chris. C. Johnsen fra Bear River City til Aarhus Konf.;

Hans Mikkelsen fra Hyrum og Nels P. Jeppesen fra Mantua til København Konf.;

Ole C. Larsen fra Redmond og George S. Schow fra Lehi til Aalborg Konf.;

Oliver A. Hansen fra Bear River City og Anton R. Christensen fra Ogden til Kristiania Konf.

Forslyttelse. Alfred C. Nielsen forflyttes fra Kristiania til Aarhus Konf.; Hans G. Johnson og Richard A. Andersen fra Kristiania til København Konference.

Springen hid og dit.

Den gamle Bonde sagde en stor Sandhed, naar han talte om sin Hund, som havde fulgt efter Hesten paa en lille Tur og syntes at være aldeles udmattet, som den laa i Græsset, snappende efter Vejret: „Det var ikke Vejen, som trættede den“, sagde han, „men det var dens stadige løben hid og dit. Vi kørte ikke mere end to Mil, men Hunden har sprunget over ti. Der sandtes ikke en Havegrind paa Vejen, uden at den maatte springe ind og undersøge hele Haven. Ikke en Kat funde sig uden at den skulde jage efter den. Ikke en Hund funde den høre ø, uden at den skulde ø igen, løbende rundt i Skov og Mark“.

Hvor sande ere ikke Bondens Ord, naar vi anvende dem paa mange Menneskers aandelige Vandring.

Livets virkelige Pligter og Byrder ere ikke altid saa tunge at høre, men de lange Ømveje, som vi selv vælge. De tunge indbildte Byrder,

som vi besvære os med, det unødige Sloseri af Tid og Kraft paa Sa-
ger og Ting, som vi ikke behøve at gøre eller sige — det er dette,
som gør at vi føle os saa trætte og udslidte.

Hvor lykkelige kunde vi ikke være, vi, som have faaet vor Forstands
Øjne opladte for Sandhedens Sag, dersom vi nøjagtigt iagttoge og
efterlevede Evangeliets Bud og Love og de hellige Ord, som ere ned-
strevne i den hellige Skrift, Mormons Bog og vor Kirkes Bøger, til
vor Bejledning! Kristus siger i Matt: 6:33: „Søger først Guds Rige
og hans Retsfærdighed“, og hvis vi altid gjorde det, da vilde alle de
andre Ting, som vi i saa høj Grad anstrengte os for at opnaa, følge
at sig selv.

Væklen og Ustadighed i Tanker og Gerninger foraarssager unhyttige
Bekymringer og undertiden Nervesvækelse og et nedbrudt Hælbred; thi
Alanden og Legemet ere nær beslægtede, og naar Alanden lidet, da lidet
ogsaa Legemet. I det paafølgende Vers i ovennævnte Kapitel staar der,
at vi ikke skulde paadrage os unhyttige Bekymringer, men lade hver Dag
have nok i sin Blage“. Vi leve kun een Dag ad Gangen, og det hoved-
sagelige bestaaer i, at vi idag gøre vor Pligt af Hjerte, Sjæl og Sind,
hvilk t burde tage sin Begyndelse med at vi om Morgenens henvende os
i Bon og Paakoldelse til ham, som styrer vor daglige Gang og Skæbne
gennem Livet, thi uden hans Bistand og Bejledning vilde vort Arbejde
saa at sige være forgæves. Han har sagt: „Beder, saa skal eder gives;
leder, saa skulle I finde; banker, saa skal eder oplades“, og hvis vi gøre
dette i en uroffelig Tro, ledsgaget af gode Gerninger, da kunn vi være
forvissede om, at Herren holder sit Øfste. Efter en saadan ^{hyndelse}
paa Dagen kunne vi med Lyft og Ridkærhed tage fat paa vor Beskæf-
tigelse og vores Sysler, og selv om Arbejdet er anstrengende og af den
Natur, at det mangen Gang lægger Beslag paa al den Energi og Flid,
som vi kunne opdrive, vilde vi ved Dagens Ende finde, at vi heldigt
have overstaat det.

For at kunne anvende den os af Herren bestikkede Tid paa den for-
delagtigste Maade, baade for hans Værks Forfremmelse og for vort eget
Welsær, er det af stor Bigtighed at iagttagte, at vi ikke anvende nogen
Tid unhyttigt ved at løbe hid og dit, fra det ene til det andet, uden saa
at sige at være i stand til at udføre noget saaledes som det skulde være
gjort. Enhver Ting burde udføres paa en ordentlig og systematisk Maade
for at kunne opnaa et heldigt Resultat.

Det er en Kunst eller en Gave at være i Besiddelse af en fuld-
stændig Kontrol over sit Temperament, enten det saa er i stor Glæde
eller under Skuffelser og Modgang, og enhver, som besidder denne Evne,
har store Fordele overfor den, som mangler den; han er tilsyneladende
tilfreds, blid og forekommende mod alle, baade i Med- og Modgang, og
har en god Indflydelse paa sine Omgivelser. Salomon siger: „Et glad-

Hjærte gør Ansigtet behageligt; men ved Hjærtets Bekynring nedslaaas Modet". Og videre: "Et godt Mod er et ideligt Gæstebud". (Ordspr. 15: 13—15.).

Nogle ville maaſſe indvende, at det er let nok sagt, men naar Prøverne storme ind paa os, da gaelder det om at holde Modet oppe. Dette er viſſelig sandt, men naar vi sætte vort Haab, vor Fortrøſtning og vor Tillid til ham, som ſiger:

"Frugt ej, jeg er med dig, vær kun ved godt Mod!
Thi jeg er din Gud og vil være dig god;"

da faa vi Kraft fra Dag til Dag til at udholde hvadſomhelſt, der end maatte komme os imøde.

Lader os derfor undgaa at vandre paa unødige Veje, hverken til-højre eller tilvenstre; men med Haab, Glæde og Tilsfredſhed i vore Hjærter for den store Maade, ſom er os vederfaret, vandre lige fremad mod Maaleſt, ledet ved Guds Aands Inspiration, faa at vi tilſidſt kunne komme tilbage i Gud vor evige Faders Nærvoerelse. Da ville vi erfare det, ſom en ørværdig Patriark i vor Kirke engang ſagde til mig: „Broder, den ſidste Hvile er fød". — J.

Guds Regering.

Af Præſident John Taylor.

(Fortsat fra forrige Aargang Side 372.)

6. Kapitel.

Herrens Fremgangsmaade med Verdens moralſke Regering. Vi ville nu underſøge, hvilken Del Herren uogenſinde har taget i Verdens moralſke Regering. I forrige Kapitel viste jeg, at Mennesket har moralſt Handlefrihed og handler under Herren og er derfor ansvarlig overfor ham for dets Handlinger ſom et moralſt, handleſrit Bøſen. Men overlader han det at udføre hans Hensigter alene uden Bif tand? Nej. Betragtende Mennesket ſom ſin Søn eller Datter har han fra Tid til anden tilbuddt det ſin Hjælp og Undervisning ſom en Fader. Han har givet Aabenbaringer til Bejledning og Advarſel for ſit Folk. Han har givet Forjættelser til de lydige og truet de ulydige. Han har underviſt Konger, Regerenter og Profeter og tillige beskyttet de retſærdige og tuget de ugude-lige med Straf. Han har forjættet Abraham og andre, ſom ville adlyde ham, Lande og Besiddelſer; og de trofaste lover han et evigt Liv, men han har aldrig indſkrænket eller twunget Menneskets Billie.

Han udryddede den gamle Verdens Indvaanere, fordi de havde for-dærvet fig. Han regerede ikke deres Sind; thi de kunde forglemme Gud, om de ønskede, „og deres Hjærters Tanker være ikun onde hver Dag"; men Jorden var Herrens, og han var vore Aanders Fader, og end-fønt Mennesket havde Handlefrihed til at formere ſit Slags, blev det

dog givet ham af Gud, og dersom det var saa blindt, at det kunde fordræve sig selv og styrte Millioner af usødte Væsener i Glendighed, da havde Universets Gud, „Aaudernes Fader“, Ret til at forhindre det. Og om Mennesket forvendte Brugen af de Evner, Gud havde givet det, og benyttede dem til Satans Tjeneste, og misbrugte den Frihed, som Skaberen saa gavnmildt havde givet, da kunde Herren, skønt han ikke kunde indstrække Udøvelsen af dets frie Billie, tilintetgøre dets Legeme og paa den Maade forhindre det fra at bringe Forbandelse over sine Efterkommere. Dersom en Mand overtraeder Landets Love, anses han for et daarligt Medlem af Samfundet, og bliver straffet dersom, undertiden fængslet, landsforvist eller dræbt. Lovgiverne ansører som Grund herfor, at saadanne Personer er skadelige for Samfundet; at hvis Forbrydelser ikke straffedes vilde de dydige og gode blive forurettede; de ugodelige vilde triumfere; Gre, Liv og Ejendom vilde man være usikker paa; og Lovløshed, Forvirring og Ødelæggelse vilde uundgaaeligt paafølge.

Jeg vil her spørge: Dersom Mennesket handler ifølge dette Princip, har da ikke Gud Ret til at gøre det samme i sine Regeringsanliggender? Efter dette Princip blev Djævelen og hans Engle nedstyrtede fra Himmelten. Djævelen, der havde Handelsfrihed saavel som Mennesket, kom hid og forsøgte paa at ødelægge Guds Gerninger; og det lykkedes ham saa vidt, at han fik Indflydelse over Menneskets Aaland og gjorde dets Legeme sin Billie underdanig, og dersom Mennesket var saa utænligt og fordærvet, at det kunde give efter for hans Indflydelse og adlyde hans Billie, havde Gud lige saa stor Ret til at straffe det som Djævelen; og ligesom han fastede Djævelen og hans Engle ud af Himmelten, udryddede han ogsaa Mennesket fra Jordten og straffede saaledes de „Aander, som vare genstridige i Noah's Dage“.

Satan havde ingen Magt over disse Aander i Himmelten; men da de kom ned paa Jordten, fik han Indflydelse paa dem, og eftersom han intet Legeme har, benyttede han deres Legemer til at fordærve Verden for paa denne Maade at forstyrre Jehovas Planer; de maa dersom bære Følgerne af deres Ulydighed. Og hvis en Twivler spørger mig, hvorfor Gud ødelagde saa mange Mennesker, svarer jeg, at dette var Guds Regering; de havde overtraadt hans Love, de vare Forrædere imod ham, og han havde Ret til at straffe dem for derved, som jeg før ansørte, at forhindre dem fra at bringe Fordærvelse over andre, og at forplante denne Glendighed paa Menneskeslægten i Tid og Evighed.

Herren har givet Love, og endskønt han ikke har tvunget Mennesket til at holde dem eller indstrækket dets frie Billie, har han dog straffet det for Ulydighed, ligesom en Fader vilde gøre med sin Søn. En Fader kan lære sit Barn rigtige Grund sætninger; men han kan ikke mod dets Billie formaa det til at efterleve dem, uden at han behersker og betvinger

Legemet; ikke desto mindre kan han straffe det for Ulydighed og paa den Maade udøve en moralst eller fysisk Indflydelse paa det. Vor himmelske Fader gør ligesaa. Han straffede Indbaanerne i Sodoma, Gomorra, Babylon, Ninive, Jerusalem og mange andre Steder, og han vil straffe Verden efter samme Princip.

Atter, han har tilbudt Belønninger og givet dem til de trofaste, som f. Eks. Noah, Abraham, Issak og Jacob. Han beskyttede Israels Børn og velsignede dem med timeligt og nationalt Held, naar de tjente ham men straffede deres Fjender, og han vilde have udstrakt sine Besignelser til hele Verden, dersom den havde været ham lydig. Herren har benyttet sig af disse Indflydler, men aldrig indskrænket Billien. Dersor siger Jesus til Jøderne: „Hvor ofte vilde jeg forsaml let dine Børn, ligervis som en Høne forsamler sine Kyllinger under Vingerne; men I vilde ikke“. (Luk. 13: 34.) Gud vilde gøre dem godt, men de vilde ikke modtage det gode. Og videre, Bismanden Salomon siger: „Efterdi jeg raahte, og I værgede eder, jeg udrakte min Haand, og ingen gav Agt derpaa! og I have ladet alt mit Raad fare, og I vilde ikke lide min Straf: Da vil jeg, jeg og le i eders Ulykke, jeg vil spotte, naar det kommer, som I frygte for“. (Ordspr. 1. 24—26.).

Dette beviser tydeligt, at Mennesket er et frit Væsen i moralst亨seende, at Gud aldrig har indskrænket Menneskets Aaland, og at Mennesket, hvis det befindes at være i en elendig, fornødret og fordærvet Tilstand, selvølgelig har sig selv at bebrejde dersor og ikke Herren. Herren vilde have givet det sit Raad, dersom det havde anraabt ham derom; thi han underviste virkelig Guds Mænd forдум og gav dem Love og Ordinancer, og han sagde til sit Folk, at dersom de paakaldte ham „paa Bedrøvelsens Dag, vilde han høre dem;“ og Jacob siger: „Men dersom nogen af eder flettes Visdom, han beder af Gud, som giver alle gerne, og bebrejder ikke, saa skal den gives ham“. (Jac. 1: 5.). Naar Israels Børn tjente Gud og adløde ham, anerkendte de hans Autoritet og sagde: „Herren er vor Dommer; Herren er vor Lovgiver; Herren er vor Konge; han vil frølse os“. (Ex. 33: 22.) Dersom Israels Børn havde været lydige og dette Princip havde udstrakt sig over hele Jordens, vilde vi have haft Guds Rige grundfæstet paa Jordens, og almindelig Fred og Lykkelighed vilde da have hersket. Men Menneskets Fordærvelse og Udvartning har ødelagt Verden, og intet uden Guds Visdom, Kraft og Besignelser kan genoprette den.

(Fortsættes.)

Nogle af Årets Begivenheder og Hændelser i 1907.

I et Distrikt i Kina, der indebefatter et Areal af mere en 40,000 eng. Kvadratmil med en Befolning paa 15 Millioner Mennesker, var der i Begyndelsen af Året store Oversvømmelser, som ødelagde betydelige Landstrækninger og forårsagede en Hungersnød der daglig krævede Tusinder af Øfse. Verdens Nationer opfordredes til at yde Hjælp, og store Summer strømmede ind til de nødliggende. Samtidig var der ogsaa blandt Bønderne i Volga-Provinserne i Rusland en stem Hungersnød; mange døde som følge deraf, og paa nogle Steder var Nøden saa stor, at Forældre afhændede og fulgte deres Børn for at kunne løbe Fødemidler.

Et stort Jordskælv ødelagde Størstedelen af Byen Kingston paa Jamaica den 14. Januar. Jamaica ligger omtr. 25 danske Mil Syd for Cuba og er en af Vestindiens største Øer. Kingston har 50,000 Indbyggere; mange af disse blev dræbte og begravede under Ruinerne af de nedstyrte Bygninger; Ildebrand fulgte efter Jordskælvet og ødelagde megen Ejendom i Byens fornemste Forretningskvarterer.

I de Forenede Staters Kongres i Washington blev der den 20. Februar, efter mange Åars Strid angaaende Utah's Senator Reed Smoots Begrættelse til at have Sæde i Forenede Staters Senat, foretaget en afgørende Afstemning i denne Sag, der endte med hans Sejr. 43 stemte for og 27 mod hans Antagelse.

Jamestown-Udstillingen, der til Minde om 300-Årsdagen for Englændernes Landstigning ved Kap Henry i Staten New York blev den 26. April højtidelig aabnet i Overværelse af 65,000 Mennesker.

John Alexander Dowie, som i Juni Maaned 1901 erklærede sig at være Profeten Elias III., og som grundlagde en Sekt, kaldet „Zions kristne katholske Kirke“, i Staten Illinois, Forenede Stater, afgik ved Døden den 9. Marts i sit 60. År.

Den 9. Maj begyndte i Boise City, Idaho, Forhøret over Moyer, Haywood og Pettibone, der var bestyldte for Sammensværgelse ved Ex-Gouvernor Stuenbergs Snigmord i Idaho. Haywood blev frikendt; Moyer stillede Kaution, og Forhørene over Pettibone ere endnu ikke endte.

En Ildebrand ødelagde den 19. Maj den næststørste By, Floilo, paa Philippinenøerne, og 20,000 Mennesker blev husvisle, hvorefter et Jordskælv paafolgde der i høj Grad forværrede Stillingen.

I Marts Maaned foer en Orkan over Karoline Øgruppen i det stille Hav og anrettede en uberegnelig Skade, og Tab af mange Menneskeliv blandt Øernes 57,000 Indbyggere.

Fru Ida Mc. Kinley, Enke efter den myrdede Præsident Mc. Kinley af Forenede Stater, afgik ved Døder 50 Åar gammel i sit Hjem i Canton, Ohio, den 22. Mai.

Den 3. Juni blev et vældigt Monument affløret i Richmond, Virgi-

nia, til Minde om Jefferson Davis, Sydstaternes Præsident, der i Tredjerne led et fuldstændigt Nederlag i den store Borgerkrig. Mindesmærket blev rejst af de „konfødereredes Døtre“ paa denne hans 99. Fødselsdag.

John E. Hansen, Byredaktør for „Deseret News“ døde paa de Sidste-Dages Helliges Hospital i Salt Lake City den 7. Juni.

Søndag Aften den 9. Juni døde i sit Hjem i Sugar House Aeldste George Teasdale, en af de tolv Apostle i Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige.

Lørdagen den 20. Juli sank Dampsskibet „Columbia“ ved et Sammens্ঠod nær Mendocinos Kyst, hvorved 100 Mennesker druknede.

Richard Mansfield, en berømt amerikansk Skuespiller, døde den 30. August; og Edward Grieg, den norske verdensberømte Komponist, døde i Bergen, Norge, den 4. September i en Alder af 64 Aar.

Den 30. September blev i Canton, Ohio, Mc. Kinleys Monument indviet, ved hvilken Lejlighed Præsident Roosevelt var tilstede. Monumentet kostede £ 578,000 der vare indsamlede fra Folket i de Forenede Stater og andre, som saa højlig elskede den afdødes Minde.

Ged den 78. Halvaarskonference, holdt i Salt Lake City, den 6. Oktober, blev Aeldste Anthony W. Ivins udvalgt og ordineret til en af de tolv Apostler i vor Kirke, for at udfylde den ledige Plads i dette Øvorum, foraarshaget ved Aeldste G. Teasdales Bortgang.

En mærkelig Begivenhed af stor Vigtighed fandt Sted den 17. Oktober, idet, at det markoniske Telegraf-Kompagni begyndte at sende trans-atlantiske, traadløse Depescher, mellem Canada og Storbritanien. De sendes gennem Luften med en Hastighed af 20 Ord i Minuttet, og Taksten for atlantiske Depescher er 10 Cents pr. Ord. Det er ikke alene et forbavsende videnskabeligt Fremskridt men et af Nutidens største Vidundere.

Den internationale Fredskongres i Hagen, Holland, affluttedes den 18. Oktober.

De Forenede Stater har i de sidste 3 Maaneder gennemgaaet en finansiel panist Skræk, men Forholdene ere efter tilfredsstillende ordnede, saa Forretning fortsættes i sin sædvanlige Gang.

Krigsminister Taft i de Forenede Staters Armee besøgte Manilla paa Philippine Øerne den 15. Oktober, og blev paa en begejstret Maade modtagen af 50,000 af de Indsøgte.

Territoriet Oklahoma blev fornødig optaget i Unionen som en selvstændig Stat, af de Forenede Stater.

Frankrig erklærede i Oktober Krig med Marokko i Algerien. Der ere flere Slag fundet Sted, med stort Tab paa begge Sider, og Urolighederne fortsættes fremdeles.

Robert T. Burton, Medlem af det øverste Bisopsraad i Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige, døde i Salt Lake City den 25. Oktober.

Dampskibet „*Eucitania*“ tilhørende Cunard-Linien brød fornylig Verdensrekorden for hurtig Rejse over Atlanterhavet, mellem Quenstown og Sandy Hook, idet den fuldendte denne Sejlads i 4 Dage, 22 Timer og 50 Minutter; men i Begyndelsen af December gjorde dens Søsterskib „*Mauretania*“ Turen fra Sandy Hook til Quenstown i 4 Dage, 22 Timer og 29 Minutter, altsaa paa 21 Minutter kortere Tid end den førstnævnte gjorde.

Den 17. December har den berømte danske Opfinder, Ingeniør Valdemar Poulsen, og hans energiske og iderige Medhjælper, Ingeniør P. O. Pedersen, foretaget et epokegørende Forsøg, idet de have tilvejebragt traadlös Telefonforbindelse mellem Stationen Weissensee ved Berlin og den Station for traadlös Forbindelse, som er oprettet ved Bagsværd Sø ved Lyngby.

Før første Gang siden Jordens Skabelse er det stet, at man har staat ved København og har hørt Stemmer, Sang og Musik i Berlin uden noget som helst Forbindelsesmiddel, uden Traadlinjer — kun med Luften som Ledning for den elektriske Strøm. Et nyt af Verdens Underværker, hvis praktiske Resultater, og hvis fremtidige Muligheder ikke endnu kan overses! Kun saa meget staar fast: at atter har Videnskaben og det menneskelige Snille vundet en ny epokegørende Sejr.

Kong Oscar II. af Sverige døde Søndag Morgen den 8. December i en Alder af henved 79 Aar.

Kl. 1 samme Dag holdt den nye Konge sit første Statsraad, og saa Minutter efter fløj Kongebanneret, der ved den gamle Konges Død var sæknet paa halv Stang, atter til Tops over Slottet som Tegn paa, at Gustaf den Femte havde aflagt Ed paa Forfatningen.

En halv Time senere begav Kongen sig med Følge til „Stora Galleriet“, hvor han holdt en Mindetale over sin Fader. Han mindede om, hvad Kong Oscar havde udrettet for Sverige, og han lovede, at al hans Stræben skulde gaa ud paa at samle Folket. Hans Valgsprog skulde være: „Med Folket for Fædrelandet“.

En af Årets sjeldne Begivenheder var, at hele De Forenede Staters atlantiske Krigsflaade, bestaaende af 20 Skibe og en Besætning paa 16,000 Mand under Kommando af Viceadmiral Robert Evans, forlod Hampton Roads, i Virginia, Mandagen den 16. December. Flaaden sejler sydover rundt om Kap Horn og saa nordover i Stillehavets Farvande.

Indhold:

„Mormonismen“ — Sandhed, Fred og Fremgang. Tale af Eldste Dr. son J. Whitney den 10. Novbr. 07.	1	Ankomst og Besættelse.....	9
Tanføsprog	7	Horslyttelse	9
Redaktionelt:		Springen hid og did.....	9
Bed Årskiftet	8	Guds Regering	11
		Møgle af Årets Begivenheder og Hændelser i 1907.....	14